

DOSAR DE STUDIU BIBLIC — NAZARET (5-11 iulie)

„Aici a locuit Mântuitorul” (Mt 2,23)

Plan de lucru:

1. Introducere

Nazaret — cetatea vieții ascunse

2. Tema biblică:

Nazaret — locul Bunei Vestiri

3. Tema spirituală:

Viața ascunsă a lui Isus

4. În dialog cu textele...

5. Întrebările inimii...

6. Rugăciunea săptămânii

7. Ecoul săptămânii: Te invităm să ne împărtășești gândurile, reflecțiile sau inspirațiile născute în această săptămână biblică. 📧 Adresa de contact: oficiupastoratiabiblica@yahoo.co Cele mai frumoase gânduri vor fi publicate, cu acordul autorilor, pe pagina de Facebook a **Oficiului pentru Pastorația Biblică ARCB**. 🎓 Participanții care vor trimite reflecții pentru minimum **3 săptămâni** vor primi o **Diplomă de participare** din partea Oficiului.

1. Introducere. NAZARET — CETATEA VIEȚII ASCUNSE

Nazaretul este, la prima vedere, un loc modest. Nu impresionează prin măreția Ierusalimului, prin strălucirea Cezareei Maritime sau prin frumusețea apelor Galileii. În vremea lui Isus, Nazaret era un sat mic din Galileea, așezat între coline line, într-o vale discretă, aproape ascunsă privirii. Se estimează că aici trăiau doar câteva sute de oameni — familii simple, agricultori, meșteșugari, oameni ai muncii și ai vieții obișnuite.

Și totuși, tocmai acest loc aparent neînsemnat a fost ales de Dumnezeu. În Vechiul Testament, Nazaretul nici măcar nu este menționat. Nu avea importanță politică, militară sau religioasă. Era atât de puțin cunoscut încât, atunci când Filip îi spune lui Natanael că l-a găsit pe Mesia, răspunsul acestuia este aproape ironic: „*Poate ieși ceva bun din Nazaret?*” (In 1,46).

Dar Dumnezeu are o logică diferită de a oamenilor. El alege adesea ceea ce este mic, ascuns și neînsemnat pentru a revela ceea ce este mare.

Și numele cetății Nazaret poartă în sine o semnificație aparte. Originea exactă a termenului rămâne discutată, însă majoritatea cercetătorilor propun câteva rădăcini ebraice sugestive. O primă ipoteză leagă numele de termenul ebraic *nēțar*, care înseamnă „mlădiță”, „vlăstar” sau „ramură”. Această interpretare ne trimite imediat la profeția mesianică a lui Isaia: „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iese și un vlăstar va da din rădăcinile sale” (Is 11,1).

În această lumină, Nazaret devine simbolic locul din care răsare Vlăstarul mesianic, Cristos, împlinirea speranțelor lui Israel.

O a doua ipoteză apropie Nazaret de verbul ebraic *nāșar*, care înseamnă „a păzi”, „a veghea”, „a ocroti”. În acest sens, Nazaretul poate fi văzut ca locul ocrotirii și al

tăcerii contemplative — spațiul în care Fiul lui Dumnezeu a fost ocrotit și format în ascuns. Există și o a treia interpretare, mai rar invocată, care leagă numele de ideea de consacrare sau separare, evocând termenul „nazir”, cel pus deoparte pentru Dumnezeu. Chiar dacă această legătură este lingvistic mai puțin sigură, ea deschide o perspectivă spirituală frumoasă: Nazaretul, ca loc al consacrării și al apartenenței totale lui Dumnezeu.

Astfel, chiar și prin numele său, Nazaretul pare să concentreze câteva mari teme biblice: speranța mesianică, ocrotirea divină și viața consacrată lui Dumnezeu. Nazaretul devine cetatea tăcută din care răsare Mlădița făgăduită — Cristos, Mântuitorul lumii.

Nazaretul este locul tăcerii lui Dumnezeu care pregătește mântuirea.

Din punct de vedere arheologic, descoperirile din Nazaret confirmă imaginea unui sat galileean simplu din secolul I. Au fost găsite locuințe săpate parțial în stâncă, cisterne pentru apă, prese pentru ulei și vin, vase de lut și morminte familiale. Casele erau construite din piatră brută, cu acoperișuri din lemn, lut și paie. Interiorul era modest: una sau două încăperi, un spațiu de depozitare, uneori o mică curte interioară unde familia își desfășura viața zilnică.

Aici, într-o astfel de casă simplă, a trăit Sfânta Familie.

Aici Maria a pregătit pâinea de fiecare zi.

Aici Iosif a muncit cu mâinile sale.

Aici Isus a crescut, a învățat, a ascultat, a lucrat și s-a rugat.

Nazaretul ne amintește un adevăr profund: cea mai mare parte a vieții lui Isus nu s-a desfășurat în predicare publică, minuni sau confruntări dramatice, ci în ascundere. Din cei aproximativ 33 de ani ai vieții sale pământești, aproape 30 au fost petrecuți aici.

Treizeci de ani de tăcere.

Treizeci de ani de viață simplă.

Treizeci de ani de muncă, rugăciune și creștere.

Evangelhia rezumă acești ani într-o singură frază extraordinară: „Iar Isus creștea în înțelepciune, în statură și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor” (Lc 2,52).

Nazaretul este, prin excelență, locul creșterii. Aici învățăm că Dumnezeu lucrează și atunci când nu vedem nimic spectaculos. El edifică în ritmul lent al vieții de zi cu zi, în fidelitatea lucrurilor mici, în răbdarea formării interioare.

În Nazaret s-a petrecut și unul dintre cele mai mari mistere ale istoriei mântuirii: Buna Vestire. În liniștea unei case simple, într-o zi aparent obișnuită, îngerul Gabriel aduce vestea care schimbă istoria omenirii. Răspunsul Mariei — „Iată slujitoarea Domnului; fie mie după cuvântul tău!” (Lc 1,38) — deschide poarta întrupării. Cerul atinge pământul într-un sat mic din Galileea.

Nazaretul ne invită să redescoperim frumusețea lucrurilor mici și sfințenia vieții obișnuite. Într-o lume grăbită, care caută mereu spectaculosul, succesul și vizibilitatea, Nazaretul ne propune un alt drum: drumul tăcerii, al răbdării și al creșterii lăuntrice.

Poate că fiecare dintre noi are nevoie de un Nazaret.

Un loc interior al liniștii.

Un spațiu unde Dumnezeu poate vorbi inimii.

Un timp al formării tăcute.

În această primă săptămână a parcursului nostru, suntem invitați să intrăm spiritual în Nazaret și să contemplăm taina vieții ascunse a lui Isus. Nu vom descoperi doar un loc geografic, ci o adevărată școală a inimii. Această cetate ne învață că Dumnezeu vine adesea în tăcere, crește în ascuns și transformă lucrurile mici în începuturi de mântuire.

2. Tema biblică: *Nazaret — locul Bunei Vestiri*

Nazaretul ocupă un loc central în istoria mântuirii, deoarece aici s-a petrecut unul dintre cele mai importante momente ale revelației divine: Buna Vestire. În acest mic sat galileean începe misterul Întrupării, evenimentul prin care Fiul lui Dumnezeu asumă natura umană și intră în istoria omenirii. Dacă Betleemul este locul nașterii lui Isus, Nazaretul este locul zămislirii Sale, punctul în care planul mântuirii intră într-o etapă decisivă.

Relatarea biblică a Bunei Vestiri este transmisă de Evanghelia după Luca: „În luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.” (Lc 1,26–27)

Textul lui Luca este remarcabil prin precizia sa. Evanghelistul nu prezintă doar un eveniment spiritual, ci îl ancorează într-un spațiu concret și într-un moment precis al istoriei. Menționarea Nazaretului nu este întâmplătoare. În secolul I, Nazaretul era o localitate mică din Galileea inferioară, situată la aproximativ 25 km vest de Marea Galileii și la circa 6 km de importantul oraș Sefforis (Zippori), capitala administrativă a Galileii la începutul epocii romane.

Din punct de vedere istoric, Nazaretul era un sat modest, locuit probabil de 200–400 de persoane. Comunitatea era formată din familii evreiești tradiționale, profund ancorate în viața religioasă și în practicile iudaice. Locuitorii se ocupau în principal cu agricultura, viticultura, olăritul și mici meșteșuguri.

Descoperirile arheologice confirmă acest caracter rural și modest al așezării. Săpăturile efectuate în Nazaret au scos la lumină locuințe din secolul I, cisterne săpate

în stâncă, silozuri, prese pentru vin și ulei, vase ceramice și morminte familiale. Aceste descoperiri indică o comunitate simplă, fără bogăție sau importanță politică majoră. Tocmai acest context face alegerea lui Dumnezeu și mai semnificativă. Nu Ierusalimul, cu templul său grandios, devine locul Întrupării. Nu Roma, centrul puterii imperiale. Nu un palat regal. Dumnezeu alege un sat aproape necunoscut din Galileea. Această alegere reflectă logica profundă a revelației biblice: Dumnezeu lucrează adesea prin ceea ce pare mic, ascuns și neînsemnat în ochii lumii.

Dialogul dintre îngerul Gabriel și Maria constituie centrul pericopei: „Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!” (Lc 1,28) Salutul angelic este unic în întreaga Scriptură. Expresia „cea plină de har” indică o realitate teologică profundă: Maria este cea pregătită în mod special de Dumnezeu pentru misiunea ei unică în istoria mântuirii. Ea devine spațiul în care Dumnezeu începe noua creație.

În fața acestei revelații, Maria este tulburată: „Ea s-a tulburat la aceste cuvinte și se întreba ce fel de salut poate să fie acesta.” (Lc 1,29) Mirarea Fecioarei nu exprimă necredință, ci conștiința misterului. Ea își dă seama că se află în fața unei intervenții divine extraordinare.

Mesajul îngerului revelează identitatea copilului ce urmează să se nască: „Vei zămisli și vei naște un fiu și-i vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt.” (Lc 1,31–32) Aceste cuvinte concentrează marile așteptări mesianice ale Vechiului Testament. Isus este prezentat ca Fiul lui David, Regele mesianic făgăduit, dar și ca Fiul Celui Preaînalt.

Maria continuă cu o întrebare esențială: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu cunosc bărbat?” (Lc 1,34) Întrebarea ei are o mare importanță exegetică. Spre deosebire de Zaharia (Lc 1,18), care cere un semn din necredință, Sfânta Fecioară Maria caută înțelegerea modului în care se va împlini planul lui Dumnezeu. Ea nu refuză chemarea, ci caută lumină. Răspunsul îngerului introduce una dintre cele mai profunde revelații trinitare din Noul Testament: „Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui Preaînalt te va umbri.” (Lc 1,35) Expresia „te va umbri” amintește de norul prezenței divine din Exod, care acoperea Cortul Întâlnirii și indica prezența lui Dumnezeu (cf. Ex 40,34-35). Luca sugerează astfel că Maria devine noul sanctuar al prezenței divine, noul chivot al legământului.

Momentul culminant al întregii scene este răspunsul Mariei: „Iată slujitoarea Domnului; fie mie după cuvântul tău!” (Lc 1,38) Acest verset reprezintă unul dintre punctele centrale ale întregii istorii biblice. Prin consimțământul liber al Mariei, planul mântuirii avansează spre împlinire. Dumnezeu respectă libertatea omului și așteaptă răspunsul său.

Din punct de vedere arheologic și tradițional, locul Bunei Vestiri este identificat cu grota aflată astăzi sub Bazilica Bunei Vestiri din Nazaret. Tradiția creștină locală a păstrat memoria acestui loc încă din primele secole. În perioada bizantină a fost ridicată aici o primă biserică, urmată de construcții cruciate și, în epoca modernă, de

actuala bazilică inaugurată în 1969. Săpăturile arheologice efectuate sub bazilică au scos la lumină vestigii importante: structuri domestice din secolul I, cisterne, grote folosite ca spații locative și urme ale cultului creștin timpuriu. Aceste descoperiri susțin continuitatea tradiției care identifică acest spațiu cu locuința Mariei sau cu zona casei familiale. Astfel, Nazaretul nu este doar un loc geografic sau arheologic. El devine spațiul concret în care istoria și revelația se întâlnesc.

Aici începe taina întrupării.

Aici Cuvântul intră în istorie.

Aici Dumnezeu alege să locuiască între oameni.

Nazaretul rămâne, astfel, cetatea începutului — locul unde tăcerea unei case simple a devenit locul uneia dintre cele mai mari revelații ale istoriei mântuirii.

3. Tema spirituală — Viața ascunsă a lui Isus

Unul dintre cele mai surprinzătoare aspecte ale vieții lui Isus este tăcerea Evangheliilor asupra celei mai mari părți a existenței sale pământești. Despre nașterea sa la Betleem și despre activitatea sa publică știm multe, însă între copilărie și începutul misiunii sale publice se întind aproape treizeci de ani despre care Scriptura spune foarte puțin.

Și totuși, această tăcere este profund grăitoare. După episodul regăsirii în templu, Sfântul Luca notează simplu: „A coborât cu ei, a venit la Nazaret și le era supus.” (Lc 2,51) Apoi adaugă: „Isus creștea în înțelepciune, în statură și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.” (Lc 2,52)

În aceste două versete este cuprins întreg misterul vieții ascunse a lui Isus. Nazaretul devine locul formării sale umane, spațiul în care Fiul lui Dumnezeu a ales

să trăiască viața simplă și obișnuită a unei familii din Galileea. Aici Isus a crescut alături de Maria și Iosif. A cunoscut ritmul firesc al vieții de familie, al rugăciunii zilnice, al muncii și al responsabilităților cotidiene. A învățat Scripturile, a participat la viața comunității și a trăit simplitatea unei existențe ascunse.

Evangelia după Marcu ne oferă un detaliu semnificativ: „Nu este acesta tâmplarul?” (Mc 6,3) Fiul lui Dumnezeu a ales să muncească cu mâinile sale. Înainte de a predica mulțimilor, înainte de minuni și de cruce, Isus a petrecut ani întregi în tăcere, muncă și ascundere.

Nazaretul devine astfel o adevărată școală spirituală. Este mai întâi școala tăcerii. Într-o lume care caută zgomot, afirmare și vizibilitate, Isus petrece aproape treizeci de ani în discreție. Dumnezeu lucrează adesea în tăcere, în procese interioare ascunse privirii.

Este apoi școala muncii. Prin munca sa zilnică, Isus dă demnitate efortului uman. Munca nu este doar obligație sau mijloc de supraviețuire, ci poate deveni spațiu de sfințire și de comuniune cu Dumnezeu.

Este și școala răbdării. Dumnezeu nu grăbește timpul. Există un timp al creșterii, al formării și al maturizării. Nazaretul ne învață că timpul ascuns nu este timp pierdut.

Viața ascunsă a lui Isus are un mesaj puternic și pentru omul de astăzi. Trăim într-o societate care valorizează viteza, succesul imediat și vizibilitatea. Suntem tentați să credem că doar lucrurile mari contează. Nazaretul schimbă această perspectivă.

Aici învățăm că Dumnezeu lucrează și în viața obișnuită: în munca de fiecare zi, în responsabilitățile simple, în fidelitatea lucrurilor mici. Poate că fiecare dintre noi trăiește perioade de Nazaret: zile repetitive, muncă discretă, responsabilități obișnuite, momente în care pare că nimic extraordinar nu se întâmplă. Tocmai acolo însă Dumnezeu lucrează cel mai profund, formând inima și pregătind sufletul.

Nazaretul ne amintește că sfințenia nu începe neapărat în gesturi mari, ci în fidelitatea față de lucrurile mici, în răbdarea de fiecare zi și în tăcerea care lasă loc lui Dumnezeu. Acolo învățăm că Dumnezeu nu se revelează doar în extraordinar, ci și în frumusețea discretă a unei vieți simple, trăite cu credință, răbdare și iubire.

4. În dialog cu textele biblice:

Împlinirea profeției mesianice

„O mlădiță va ieși din tulpina lui Iese și un vlăstar va da din rădăcinile sale.” (Is 11,1) Asa cum am mai precizat, mulți exegeți pun în legătură numele Nazaret cu termenul ebraic *neșer*, care înseamnă „vlăstar” sau „mlădiță”. În această lumină, Nazaret capătă o profundă valoare simbolică: cetatea din care răsare Mlădița mesianică promisă de profetul Isaia. Isus devine astfel împlinirea speranței lui Israel.

Programul mesianic al lui Isus

„Duhul Domnului este asupra mea, pentru că m-a uns să aduc vestea cea bună săracilor.”

(Lc 4,18) În sinagoga din Nazaret, Isus citește profeția lui Isaia și aplică acest text propriei misiuni. Tocmai în cetatea copilăriei sale, Isus își revelează identitatea mesianică. Nazaretul devine astfel nu doar locul începuturilor ascunse, ci și locul primei manifestări publice a misiunii sale.

Refuzul cetății sale

„Niciun profet nu este bine primit în patria sa.” (Lc 4,24) Paradoxal, Nazaretul, locul copilăriei și al vieții ascunse a lui Isus, devine și locul primei respingeri. Cei care l-au cunoscut de mic nu reușesc să treacă dincolo de aparențe și refuză să recunoască misterul persoanei sale. Acest episod arată cât de greu este uneori să recunoaștem lucrarea lui Dumnezeu în ceea ce ne este familiar.

5. Întrebările inimii:

- ✧ Care sunt locurile tăcute ale vieții mele în care Dumnezeu lucrează discret, chiar dacă eu nu observ imediat?
- ✧ Ce mă împiedică să primesc cu mai multă încredere ritmul lui Dumnezeu în viața mea?
- ✧ Dacă Nazaretul este locul creșterii ascunse, ce simt că Dumnezeu modelează astăzi în inima mea?

6. Rugăciunea săptămânii

Doamne Isuse,
învăță-mă tăcerea sfântă a Nazaretului,
răbdarea lucrurilor mici și frumusețea vieții simple.
Ajută-mă să te recunosc în zilele obișnuite,
în munca de fiecare zi și în clipele ascunse ale inimii.
Crește în mine credința, pacea și disponibilitatea de a spune „da”.
Fă din inima mea un *Nazaret* locuit de prezența Ta. Amin.

7. Ecoul săptămânii: Oprește-te câteva clipe și lasă această săptămână să coboare în inimă. Scrie într-un mic jurnal spiritual ceea ce ai simțit, ai înțeles sau ai primit în dialogul cu Cuvântul. Uneori, cele mai profunde întâlniri cu Dumnezeu rămân ascunse în tăcerea inimii. Te invităm să împărtășești cu noi câteva scânteii din aceste gânduri.